

Sygn. akt: I C 1208/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jarocinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Magdalena Tyrakowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anna Wlazik

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016r. w Jarocinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...)z siedziba w W.

przeciwko

E. C.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej E. C. na rzecz powoda (...) (...) z siedziba w W. kwotę 11 719,56 zł (jedenaście tysięcy siedemset dziewiętnaście złotych 56/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 października 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty
- w pozostałym zakresie powództwo oddala
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2 964,09 zł (dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote 09/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania
- nadaje wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Magdalena Tyrakowska

Sygn. akt I C 1208/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21.10.2015r. powód (...) (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanej E. C. kwoty 11929,01zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22.10.2015r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu podniósł, że pozwana zawarła w dniu 10.12.2007r. z wierzycielem pierwotnym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...) - (...) - / (...). Pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy, w związku z czym umowa została wypowiedziana. Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 24.04.2014r. przejął od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. prawo do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu zawartej umowy. Wysokość zadłużenia pozwanej na dzień sporządzenia pozwu wynosi 11929,01zł, na którą składają się należność główna w kwocie 6253,56zł, odsetki karne w kwocie 4448,47zł, koszty w kwocie 209,45zł, odsetki ustawowe

od kapitału w kwocie 1017,53zł. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uregulowała swojego zadłużenia wynikającego z dokumentów finansowych (k.2-11).

Sąd Rejonowy w Lublinie wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jarocinie (k.12).

Pozwana E. C. nie stawiała się na rozprawę w dniu 17.03.2016r. i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności, w związku z czym Sąd, w oparciu o treść art. 339 § 1 i 2 k.p.c. wydał w sprawie wyrok zaoczny.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne wskazują, iż pozwaną i wierzyciela pierwotnego łączyła umowa pożyczki. Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący pożyczkę zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Pozwana E. C. nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę oraz nie wypowiedziała się co do twierdzeń powoda. W związku z tym, zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, które nie budziły uzasadnionych wątpliwości. Jako niezasadne i sprzeczne z prawem uznać należało zastrzeżenie w umowie pożyczki opłaty za jej obsługę i prowizję w wysokości 209,45zł.

Zgodnie z art. 7a ustawy z dnia 20 lipca 2001r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. nr 100, poz. 1081 ze zm.– w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy - zgodnie bowiem z art. 66 . 1. Ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 12 maja 2011r. do umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe- Dz.U. z 17.06.2011r., Nr 126, poz.715) łączna kwota wszystkich opłat oraz innych kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki, z wyłączeniem udokumentowanych lub wynikających z innych przepisów prawa kosztów, związanych z ustanowieniem, zmianą lub wygaśnięciem zabezpieczeń i ubezpieczeń (w tym kosztów ubezpieczenia spłaty kredytu, o którym mowa w art. 7 ust.1 pkt 4), nie może przekroczyć 5% kwoty udzielonego kredytu. Przepis ten pozostaje w związku z wprowadzeniem do kodeksu cywilnego regulacji art. 359§ 2^{((1-3))}k.c., określających maksymalną wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej. Zamysłem ustawodawcy było uniemożliwienie kredytodawcy powiększania kosztów kredytu innych aniżeli odsetki w celu rekompensowania sobie ograniczenia, wynikającego z kodeksu cywilnego, zawartego w regulacji o odsetkach maksymalnych. Wyrażenia „całkowity koszt kredytu”, zdefiniowane w art. 7 ustawy o kredycie konsumenckim oraz „łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów”, określone w art. 7a ustawy antylichwiarskiej, nie są tożsame. Całkowity koszt kredytu obejmuje wszystkie koszty, które konsument jest zobowiązany zapłacić za kredyt (art. 7 ust. 1 ustawy), natomiast łączna kwota wszystkich opłat, prowizji oraz innych kosztów obejmuje koszty związane z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (art.7a ustawy) - por. Remigiusz Kaszubski, Agata Tupaj-Cholewa, Regulacje „antylichwiarskie” dla konsumentów i przedsiębiorców - przepisy polskie i wspólnotowe, teza nr 3, PPH 2006, nr 4, str. 34. Elementem kosztów, który ustawodawca wprost wymienił w art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim wprost, są opłaty. Pod pojęciem opłaty należy rozumieć koszty pobierane od czynności faktycznych, mających charakter niejako „obsługowy” w stosunku do podstawowej działalności kredytowej. Co do zasady mają one na celu pokrycie kosztów ponoszonych przez kredytodawcę przy wykonywaniu określonej czynności, w praktyce jednak mogą stanowić również źródło jego dochodu.

Pozwanej udzielono pożyczki w kwocie 10000,00zł. Z tytułu opłat, prowizji i opłat za prowadzenie rachunku naliczono kwotę 209,45zł. Przedmiotowa kwota opłat znacznie przekracza określoną w art. 7a ustawy o kredycie konsumenckim wartość 5% udzielonego kredytu. Powód może domagać się 500,00zł tytułem kosztów związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki (5% od 10000,00zł = 500,00zł). Kwota wyższa niż 500,00zł jest sprzeczna z wysokością ustawową. Nieodochowanie zaś obowiązku z art. 7a cyt. wyżej ustawy, czyli obciążenie konsumenta większymi kosztami niż wynikające ze wskazanej regulacji jest działaniem sprzecznym z ustawą i w tym zakresie nieważnym (art. 58§ 3 k.c.). Wierzyciel pierwotny pobrał od pozwanej prowizję w wysokości 500,00zł w chwili zawarcia umowy pożyczki.

Wobec powyższego sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 11719,56zł, na którą składają się: żądana kwota pomniejszona o należność z tytułu opłat i prowizji ponad kwotę 500,00zł ($11929,01zł - 209,45zł = 11719,56zł$), a w pozostałym zakresie żądanie oddalił.

Z uwagi na częściowe uwzględnienie żądania powoda, Sąd stosunkowo rozdzielił koszty na podstawie art.100 zd.1 k.p.c. Na należne powodowi koszty złożyła się opłata od pozwu w wysokości 596,45zł, 17zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 2400,00zł, ustalone przy zastosowaniu stawek określonych §6.5. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002r., nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz 3,75zł opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności. Powód wygrał sprawę w 98,24%. Należy mu się zatem kwota 2964,09zł tytułem zwrotu kosztów postępowania ($98,24\% \times 3017,20zł = 2964,09zł$).

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono w trybie art. 333§1 pkt 3 k.p.c.

/-/ M. Tyrakowska